

Siden er redigeret/layoutet af:
Henrik Braad Jacobsen/Jacob Ziegler

Foto: Frank Augstein/AP

Alonso dropper landsholdet

SPANIEN. Midtbanedynamoen Xabi Alonso stopper på det spanske landshold efter VM, skriver avisen Marca. Den 32-årige Real Madrid-spiller vil koncentrere sig om klubholdet efter VM-fiaskoen.

sporten@pol.dk

5 år har Ecuadors VM-profil Antonio Valencia spillet for Manchester United, siden han kom til stor-klubben fra Wigan. Og nu har han forlænget kontrakten med de tidligere engelske mestre med yderligere 3 år, så kontrakten nu løber til 2017

Del Bosque er klar til at gå

SPANIEN. Landstræner Vicente del Bosque er klar til at forlade jobbet, hvis der er enighed om, at han ikke er den rigtige til at stå i spidsen for genrejsningen af det spanske landshold.

63-årige del Bosque har ellers kontrakt frem til og med EM i 2016, men han vil ikke klamre sig til taburetten efter verdensmestrenes totalfiasko ved VM i Brasilien.

»Hvis jeg er problemet, så går jeg. Det eneste, jeg ønsker, er, at vores forbund og vores spil fungerer ordentlig, og dette er ikke det rigtige øjeblik til at tale om fremtiden. Vi skal nok træffe den rigtige afgørelse i landsholdets bedste interesse«, siger han til dpa.

Ritzau

Da 13 blev til et lykkelal

HONDURAS 1
VALENCIA 2

Mål: 1-0 Costly (31), 1-1 E. Valencia (34), 1-2 E. Valencia (65.)

★☆☆ Costly, E. Valencia, Ayovi

Normalt betyder 13 uheld, og frygtes af folk med overtro.

Men i kampen mellem Honduras og Ecuador syntes tallets forbudselse dog at være forduftet.

I hvert fald bar begge målscorere i opgøret, som Ecuador vandt med 2-1, netop 13-tallet på ryggen. Fra 2. halvlegs begyndelse var opgøret mere lige, end det havde været i de første 45 minutter, hvor Ecuador primært havde domineret.

Honduras havde valgt en defensiv tilgang, men Ecuadors scoring til 2-1 midt i 2. halvleg tvang Honduras frem på banen, og selv om holdet i perioder fik lagt et godt tryk, kom de aldrig rigtig tæt på en udligning.

rasmus.d.nielsen@pol.dk

► VM 2014

► FØLG MED PÅ POL.DK

På www.politiken.dk kan du læse alt om VM-slutrunden i Brasilien:

- VM-spåmand
- Sofa-VM

- Stjernebarometer, hvor læserne og redaktionen kårer VM's bedste spiller

- Analyse af samtlige kampe

- VM-historien fra A til Å

- Baggrund og reportage

Fellaini træder ind på den store scene

Midtbanespilleren Marouane Fellaini har i høj grad sin far at takke for sin udvikling som fodboldspiller. Og nu er han klar til at vise sit værd under VM.

BELGIEN INTERVIEW

ARTHUR RENARD

På trods af at han voksede op i en intellektuel familie i Tanger i Marokko, havde Abdellatif Fellaini en drøm: at blive professionel fodboldspiller. Målmanden for klubben Raja Casablanca indså, at han var nødt til at rejse til Europa, for der var ingen reelle muligheder i hans eget land. Belgien fangede hans interesse, da der i forvejen var adskillige marokkanske spillere. En af dem, Mohamed Riyahi fra Racing Mechelen, hjalp Abdellatif med at lave en aftale med 2.-divisionsklubben FC Boom, hvor han fik tilbudt en professionel kontrakt.

I 1972 rejste han af sted på et turistvisum, og rejsen førte ham først til den spanske havn Algeciras og derefter til Madrid og Paris, for han til sidst kom til Bruxelles. Men Abdellatif løb snart ind i problemer, da det marokkanske fodboldforbund nægtede at sende den fornødne attest, som ville gøre det muligt for ham at spille i Europa. Der var ingen andre muligheder end at vente. I mellemtiden mødte Abdellatif folk i Bruxelles og begyndte at opbygge et netværk, og efter et stykke tid fik han et job i den offentlige transportsektor. Han blev et velkendt ansigt i de indre bydele i Belgiens hovedstad. Hans fodboldkarriere tog aldrig fart, på trods af at han senere hen spillede for klubber i lavere divisioner som Ukkel Sport, Daring Leuven og Eclair Kessel-Lo.

Som en sand fodboldentusiast opdrog han sine tre sønner, Hamza, Marouane og Mansour, med en bold. Marouane udviste mest talent. Selv som nyfødt var han meget aktiv. Sygeplejerskerne havde svært ved at få Marouane i sit tøj, når han lå og vred sig, og de forudsagde spøgende, at han en dag ville blive fodboldspiller. Derhjemme havde forældrene hænderne fulde: Da han var blot halvandet år gammel, blev hans mor panisk, efter at han formåede at skille bunden af sin kravlegård ad og slippe væk.

Marouane udviklede sig til en sprælsk ung mand, og hans åbenlyse talent med en bold gik ikke ubemærket hen hos Abdellatif. Som syvårig blev Marouane tilbudt en plads på Anderlechts akademi, men tre sæsoner senere måtte han forlade fodboldakademiet, da hans familie ønskede at komme væk fra det hektiske byliv og flytte til en landsby tæt på Mons. Akademiet ønskede ikke at dække Marouanes daglige rejseudgifter, og da omkostningerne ved at transportere Marouane til Bruxelles hver dag var for høje, besluttede familien at forlade klubben. Abdellatif var ikke bekymret: Han havde stor tiltro til sin søvns evner, og han var overbevist om, at Marouane kunne opfylde den drøm, som han aldrig selv havde haft mulighed for at opnå.

For at give sine sønner den bedst mulige opvækst opdrog Abdellatif sine sønner på en streng, men retfærdig måde. Han holdt dem i ave og gav dem vejledning. Marouane Fellaini har tydelige minder fra dengang.

»Min far var meget disciplineret, meget streng. Når mine venner for eksempel kom forbi for at spørge, om jeg kunne komme ud, sagde min far til mig: »Nej, det må du ikke.« Mine brødre og jeg måtte blive hjemme. For os var der kun skolegang og fodbold. Vi spillede udenfor i parker og på gaderne, men aldrig langt fra huset - så vores far kunne holde øje med

os«, siger Marouane og griner.

Abdellatif trænede selv sine sønner. »Ja, når jeg tog hen for at spille fodbold med min far et eller andet sted, cyklede han, mens jeg løb ved siden af. Jeg ville også løbe til skole, så jeg havde tid til at spille fodbold, før timerne begyndte«.

Folk omkring Marouane sagde tit med et glimt i øjet, at han kunne være blevet en atlet i verdensklasse, hvis ikke fodboldkarrieren udartede sig. Men det virkede aldrig sandsynligt, selv om han i lang tid ikke spillede på et professionelt akademi. I sin tidlige teenageår spillede han for amatørholdene Mons og Francs Borains.

»Jeg spillede for de hold i en del år, før jeg blev opdaget af det professionelle hold Royal Charleroi. De bad mig om at spille for andetholdet, da jeg var seksten. Samme sæson gjorde jeg mig bemærket hos Standard Liège, da jeg spillede mod dem. De så en kvalitet og et potentiale i mig, og efter et år hos Charleroi skiftede jeg til Standard«.

Det var direktøren for fodboldakademiet, Christophe Dessy, som opdagede den unge fodboldspiller og overbeviste familien om, at deres søn var i sikre hænder hos Standard. Marouane indrømmer, at Dessy spillede en vigtig rolle tidligt i hans karriere: »Min far stolede på ham og sagde, at han ville gøre sit bedste for mig. Han var virkelig god mod mig, og jeg lærte mange ting af ham. Jeg var kun sytten dengang, men jeg boede på et pensionat 150 kilometer fra min familie«.

Tilbage til Liège

Efter et stykke tid viste det sig at være svært. Overvældet af hjemme ringede Marouane hjem til sin far for at høre, om familien kunne flytte for at være tæt på ham i Liège. »Efter to måneder bad jeg min far om at komme. Jeg savnede ham og mine brødre - faktisk hele familien. Det føltes svært at fortsætte hos Standard uden dem. Det var bare ikke det samme uden min familie omkring mig«.

Kort tid efter blev hans bønner hørt: Hans far solgte huset og flyttede familien til Liège. Når han ser tilbage, indser Fellaini, at hans far løb en stor risiko ved at tilpasse familiens fremtid til hans karriere.

»Dengang tænkte jeg aldrig på det. Når man er ung, føler man ikke samme pres. Man koncentrerer sig bare om at spille fodbold. Når man bliver ældre, begynder man at tænke mere over det. Tænk, hvis jeg aldrig var blevet professionel fodboldspiller? Så ville det måske have været sværere dengang«.

Men han behøvede aldrig at overveje det scenario, for efter blot et år spillede han allerede på førsteholdet - til sin egen store overraskelse. Efter at have gjort indtryk under en ungdomskamp mod Irland fortalte hans far ham, at Johan Boskamp - Standards nye træner - havde set kampen, og at han gerne ville have Marouane på førsteholdet i den kommende sæson.

»Jeg husker, at jeg spillede virkelig godt i den kamp. Min far fortalte mig, at Bo-

skamp med stor sandsynlighed ville blive ny træner for Standard, og hvis det skete, så ville jeg blive sat på holdet. Jeg troede ikke på ham. Jeg sagde: »Du er tosset!«. Men han fik ret. Sammen med en flok andre unge spillere blev jeg inviteret til at træne med førsteholdet, før sæsonen begyndte. Det var som en træningsperiode for os, og vi skulle vise vores værd. Til sidst sagde Boskamp til mig, at Axel Witsel og Yanis Papassarantis ville have os på førsteholdet!«

Hans glæde var kortvarig, da hans tålmodighed blev sat på prøve: »Under den første ligakamp mod Lokeren var jeg ikke med i truppen. Jeg tænkte: »For fanden, så er det bedre at spille i reserverne. Glem førsteholdet. Eller måske skulle jeg rykke videre til et andet hold«. Men min far sagde: »Slap af, det er kun første kamp, vær tålmodig«. Under anden kamp sad jeg på bænken, og jeg spillede måske 5-10 minutter. Så spillede vi en Champions League-kvalifikationskamp mod Steaua Bukarest, hvor jeg var på banen samtlige 90 minutter. Herefter spillede jeg altid«.

På klubniveau vandt han mesterskabet i sin anden sæson, og han modtog Ibenholtskoen, som gives til talentfulde spillere med afrikansk herkomst i Belgien. Det var i løbet af de to år, at han begyndte at dukke op på Evertons radar. Træneren David Moyes havde holdt øje med ham i et stykke tid, men interessen voksede især, efter at Marouane imponerede i kampen mod Liverpool i den sidste kvalifikationsrunde til Champions League i 2008. Adskillige europæiske topklubber udviste ligeledes interesse, men Standard insisterede på, at Marouane ikke var til salg.

Everton ville have ham

Everton blev stædigt ved med at byde og overtalte Standards tekniske direktør, Luciano D'Onofrio, til at flyve til London om aftenen på den sidste dag i transfervinduet. Der mødte han repræsentanter fra Everton, og om aftenen blev de enige om en pris på 15 millioner pund, men de skulle stadig flyve tilbage til Bruxelles for at overbevise Marouane.

»I begyndelsen var jeg ligeglad med at skulle rykke til Everton, for jeg var glad hos Standard. Vi havde lige vundet mesterskabet, og vi havde et fantastisk hold, hvor jeg havde mange venner. Jeg var ikke stærkt optaget af flytte. Men man er nødt til at tage en beslutning, og i fodbold ved man aldrig, hvad der vil ske, så jeg besluttede mig for at gøre det«.

Foto: Sander Gombasz

frygtede, at jeg ikke ville kunne nå at skifte klub. Måske var der mere tid, men jeg husker, at det var virkelig intenst. Jeg var stresset til sidst. Det var værre end klubbet til Everton«, siger Marouane.

Han har set frem til VM i lang tid, og han er meget optimistisk omkring Belgiens chancer. »Jeg synes, at vi har alt det, vi har brug for på vores hold: tekniske spillere, stærke spillere, fysiske spillere. Det er en god blanding«.

Han forventer, at holdet vil blomstre, da han har spillet med mange af de nuværende spillere i lang tid.

»Efter OL i 2008, hvor vi endte på en fjerdeplads, tror jeg, at vi begyndte at indse, hvilket potentiale vi har. Året før nåede vi semifinalen ved U21-EM i Holland med et godt hold. Vi har spillere som Jan Vertonghen, Thomas Vermaelen, Kevin Mirallas, Sebastian Pocognoli og Axel Witsel. De er gode spillere, og vi er klar over, at vi har en god generation. Så vi tænkte: Vi har et godt hold, så lad os se, hvad der sker om fem-seks års tid«.

Belgien møder i dag Rusland.
sporten@pol.dk

Oversættelse: Christoffer Østergaard